

erhvervsdrivende har påtaget sig at hente varen hos forbrugeren. Forbrugeren skal selv betale udgifterne ved tilbagesendelse af varen. Det foreslås, at disse regler opretholdes, dog med den direktivbestemte modifikation, at den erhvervsdrivende skal betale retur-omkostningerne, hvis det er en erstatningsvare, som returneres.

Det foreslås at opretholde forbrugeraftalelovens øvrige betingelser for at bruge fortrydelsesretten. Ved salg af varer gælder således navnlig, at varen i givet fald skal tilbagegives eller - hvis den erhvervsdrivende har påtaget sig at hente varen - holdes til disposition i væsentlig samme stand og mængde, hvori den var, da forbrugeren fik den i hænde. Den erhvervsdrivende bærer dog risikoen for hændelig beskadigelse eller forringelse af varen, efter at forbrugeren har fået den i hænde. Har forbrugeren taget varen i brug, er fortrydelsesretten betinget af, at det ikke efter varens art er åbenbart, at brugen har medført en formindskelse af salgsværdien.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (den foreslåede § 12 a, stk. 3-7, og § 12 b, stk. 3).

2.4.4.5. Efter direktivet skal den erhvervsdrivende tilbagebetale eventuelle forudbetalte beløb, hvis forbrugeren benytter fortrydelsesretten, og dette skal ske snarest muligt og senest inden 30 dage (artikel 6, stk. 2). Forbrugeren kan ikke pålægges at betale nogen omkostninger i forbindelse hermed.

Det fremgår ikke af direktivet, fra hvilket tidspunkt de nævnte frister skal regnes. Efter Justitsministeriets opfattelse er det nærliggende som hovedregel at regne fristen fra det tidspunkt, hvor betingelserne for at bruge fortrydelsesretten er opfyldt. Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, således at fristen for tilbagebetaling ved aftaler om varer, der skal returneres til den erhvervsdrivende, begynder at løbe, når den erhvervsdrivende har modtaget varen retur og haft lejlighed til at undersøge den. Ved aftaler om varer, som den erhvervsdrivende har påtaget sig at hente hos forbrugeren, ville det næppe være i overensstemmelse med direktivet, hvis tilbagebetalingsfristen først begynder at løbe, når den erhvervsdrivende henter varen, og sådan er det heller ikke efter de gældende regler i forbrugeraftaleloven, jf. lovens §§ 12 og 12 a, jf. § 9. Det foreslås, at fristen i disse tilfælde samt ved aftaler om tjenesteydelser, løbende levering af tjenesteydelser og løbende levering af varer, der ikke skal returneres, skal regnes fra det tidspunkt, hvor forbrugeren underretning om brug af fortrydelsesretten kommer frem til den erhvervsdrivende.

Lovforslaget svarer på disse punkter i det væsentlige til gældende ret.

Det fastslås udtrykkeligt i forslaget, at overtrædelse af pligten til at tilbagebetale inden 30 dage skal have de retsvirkninger med hensyn til betaling af morarente, som følger af rentelovens regler om tilfælde, hvor forfaldsdagen er fastsat i forvejen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (den foreslåede § 12 c).

2.4.5. Den erhvervsdrivendes opfyldelse af aftalen

Fjernsalgsdirektivet indeholder en bestemmelse, der for så vidt angår fjernsalg regulerer nogle generelle kontraktsretlige forhold vedrørende forsinkelse og hindringer for opfyldelse af aftalen (artikel 7).

I dansk ret findes der generelle regler herom i købeloven, som må antages i vidt omfang at være udtryk for almindelige kontraktsretlige principper. Direktivets regler svarer ikke helt til købelovens generelle regler, og det er derfor nødvendigt at fastsætte nogle supplerende bestemmelser om de nævnte forhold i forbindelse med fjernsalg. Det foreslås, at disse regler - der ikke kun vedrører løsøre - indføres i forbrugeraftaleloven sammen med de øvrige regler om fjernsalg af varer og tjenesteydelser.

Efter direktivet skal den erhvervsdrivende, medmindre parterne har aftalt andet, »effektuerer bestillingen« inden for en frist på 30 dage regnet fra dagen efter, at forbrugeren har »afgivet sin bestilling« (direktivets formuleringer) til den erhvervsdrivende. Om den nærmere forståelse af direktivet på disse punkter henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6 (den foreslåede § 12 d). Efter købeloven skal sælgeren levere varen efter påkrav, hvis parterne ikke har aftalt et leveringstidspunkt, jf. ovenfor under pkt. 2.2.3.

Med henblik på med sikkerhed at opfylde direktivet foreslås det, at den erhvervsdrivende skal opfylde sin del af aftalen - det vil normalt sige levere varen eller udføre tjenesteydelsen - senest 30 dage efter den dag, forbrugeren foretog det fornødne til indgåelse af den pågældende aftale, dvs. afgav bestilling (forstået som accept af tilbud) eller tilbud.

30-dages fristen gælder kun, hvis andet ikke følger af parternes aftale.

Den nævnte regel i købeloven om levering efter påkrav vil gælde ved siden af den foreslåede regel, der således alene fastsætter en (fravigelig) yderste tidsmæssig grænse for rettidig opfyldelse af en aftale om fjernsalg.

Efter direktivet skal forbrugeren have ret til straks og senest inden 30 dage at få refunderet eventuelle forudbetalte beløb, hvis den erhvervsdrivende misligholder aftalen af den årsag, at den pågældende vare eller tjenesteydelse er »indisponibel« (i den engelske